

ผลการวิเคราะห์และการตีความ

4.1 วิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งเป็นไปตามลำดับ เช่นเดียวกับการเก็บข้อมูล กล่าวคือ .หลังจากการเก็บข้อมูลครั้งแรก ผู้วิจัยก็ดำเนินการ วิเคราะห์เพื่อหาค่าสังคําบอกลี ของประชากรแต่ละคน และแต่ละกลุ่มตัวแปร อันได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลครั้งที่ 2 โดยเก็บค่าบอกลีเพิ่มเติมอีกเพื่อ ตรวจสอบล่อบความบริบูรณ์ของ คล้สังคําพิลจากประชากรอีกคร้ังหนึ่ง เพราะเป็นไปได้ว้า ประชากร อาจล้มีให้ค่าบอกลีที่ตนมีในการให้ข้อมูลคร้ังแรก และในการเก็บข้อมูลคร้ังที่ 2 นี้ ผู้วิจัย ได้ท้การทดสอบความม่่นย้าในการรับรู้ล้ของผู้บอกภาษา โดยการให้ผู้บอกภาษาล้ล้ตามค่าบอก ล้ทั้งหมดที่มีในคล้สังคําบอกลีของประชากรในค้าบลลนาอินด้วย ดังนั้นการวิเคราะห์ภายหล้ังการ เก็บข้อมูลคร้ังที่ 2 ล้มี 2 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์คล้สังคําบอกลีที่ล้สมบูรณ์ของประชากร แต่ละคน และแต่ละกลุ่มตัวแปร อันได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ และการวิเคราะห์หาคความ ม่่นย้าของประชากรแต่ละคน และแต่ละกลุ่มตัวแปร อันได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ

4.1.1 การวิเคราะห์เพื่อหาคความถี่ของการรู้ล้ค่าบอกลี คร้ังที่ 1

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นนี้ท้ากับข้อมูลที่ได้ล้ล้จากการเก็บข้อมูลคร้ังที่ 1 และกระทำก่อนการเก็บคร้ังที่ 2 โดยดำเนินการด้ังนี้คือ

ก. วิเคราะห์หาคความถี่ของการรู้ล้ค่าบอกลี

ค่าบอกลีที่ได้จากการ เก็บข้อมูลมีท้ังล้ 33 ค้า เป็นค่าบอกลีที่มี ผู้บอกภาษารู้ล้ก้อย่างน้อย 6 คนขึ้นไป ค่าบอกลีอื่น ๆ ที่มีผู้บอกภาษารู้ล้ก้น้อยกว้า 6 คน นั้น ผู้วิจัยม่ได้นำมาท้การวิเคราะห์เพราะมีผู้รู้ล้ก้น้อยกว้า 5% ของประชากรท้ังหมด ล้สำหรับค่าบอกลีแต่ละค้า ผู้วิจัยนับคความถี่ของการรู้ล้ค่าบอกลีว้าในแต่ละกลุ่มตัวแปร มีล้จำนวนท้่าไร เพื่อที่จะได้ท้ราบว้า ค่าบอกลีแต่ละค้า มีผู้รู้ล้ก้ในแต่ละกลุ่มเป็นอย้างไร

กลุ่มนี้ รู้จักใน 20/16 เมตร
ว้า 5/16 เมตร

— ๑๙๖๖/๒๐๖๖/๒๐๖๖/๒๐๖๖

มีกลุ่มใดรู้จักคำบอกลีโดมากกว่ากัน และได้รวมความถี่ของการรู้จักคำบอกลีแต่ละคำของทุกกลุ่มเข้าด้วยกันเพื่อที่จะได้ทราบว่า คำบอกลีแต่ละคำ มีผู้รู้จักจำนวนเท่าไร

ข. ลงตารางความถี่เพื่อเปรียบเทียบความถี่ของการรู้จักในแต่ละคำบอกลี

ผู้วิจัยนำความถี่ของการรู้จักคำบอกลีซึ่งเป็นผลจากการนับในข้อ 1

มาจัดลงตารางที่ 2 ซึ่งเป็นตาราง 2 มิติ แนวนอนแสดงกลุ่มตัวแปรทั้งหมด ได้แก่ อายุ

อาชีพ เพศ และแนวตั้งแสดงคำบอกลีแต่ละคำโดยเรียงลำดับจากคำบอกลีซึ่งมีความถี่ของ

การรู้จักมากไปหาคำบอกลีซึ่งมีความถี่ของการรู้จักน้อย ตัวเลขในช่องของกลุ่มย่อย แสดง

ความถี่ของการรู้จักคำบอกลีของผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มย่อย เช่น ช่องที่ตรงกับคำบอกลีแสดง

ตามแนวตั้ง และเพศชายเกษตรกร อายุ 15-29 ปี ตามแนวนอน มีเลข 5 ปรากฏอยู่

ภายในช่อง แสดงว่ามีประชากรเพศชายอาชีพเกษตรกร ย่างอายุ 15-29 ปี รู้จักคำบอกลี

แดงเป็นจำนวน 5 คน นอกจากนั้นตารางยังแสดงผลรวมของความถี่ของการรู้จักคำบอกลี

ของแต่ละกลุ่มย่อยในช่องของกลุ่มรวม เช่น ช่องที่ตรงกับคำบอกลีแดงตามแนวตั้งและเพศชาย

เกษตรกร ตามแนวนอน มีตัวเลข 17 ปรากฏภายในช่องก็แสดงว่าเพศชาย อาชีพเกษตรกร

รู้จักคำบอกลีแดงเป็นจำนวน 17 คน (โปรดดูตารางที่ 2)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนคดีที่ได้รับการสอบสวนในครั้งที่ 1

จำนวนคดี	ประเภทคดี										ช่วงอายุ										คำอาบ										รวม	เฉลี่ย												
	อาชญากรรม					คดีแพ่ง					อาชญากรรม					คดีแพ่ง					อาชญากรรม					คดีแพ่ง																		
	อาชญากรรม				คดีแพ่ง	คดีแพ่ง				คดีแพ่ง				คดีแพ่ง				คดีแพ่ง				คดีแพ่ง				คดีแพ่ง																		
	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม			เฉลี่ย											
1.อาชญากรรม	5	5	4	4	5	5	5	5	5	38	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	39	116
2.คดีแพ่ง	5	5	4	5	5	5	5	5	5	38	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	39	115
3.คดีอาชญากรรม	5	4	4	3	5	5	5	5	5	36	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	113
4.คดีแพ่ง	5	3	5	4	5	4	5			36	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	40	110
5.คดีอาชญากรรม	5	4	5	5	5	5	4	4		37	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	36	2	5	3	5	5	4	3	5	5	5	37	2	5	3	5	5	4	3	5	5	5	37	105
6.คดีแพ่ง	5	4	5	2	4	4	4	3		31	5	4	5	4	5	5	5	4	4	4	36	3	5	4	4	5	5	5	5	5	5	36	3	5	4	4	5	5	5	5	5	5	36	101
7.คดีอาชญากรรม	5	5	3	-	5	3	4	2		27	3	2	5	2	5	4	5	4	4	4	30	4	5	4	1	5	5	4	4	4	4	32	4	5	4	1	5	5	4	4	4	4	32	90
8.คดีแพ่ง	4	4	4	2	5	4	3	3		29	4	3	5	3	5	4	5	4	4	4	34	2	4	3	1	4	4	5	3			26	2	4	3	1	4	4	5	3			26	88
9.คดีอาชญากรรม	3	3	2	3	5	4	4	3		27	2	2	4	5	5	4	5	3	3	3	30	5	3	4	4	4	4	3	3			30	5	3	4	4	4	3	3				30	87
10.คดีแพ่ง																																												
11.คดีอาชญากรรม	4	1	1	3	5	4	2	2		22	4	2	5	4	3	3	5	3	3	29	4	2	5	5	4	2	3	5			30	4	2	5	5	4	2	3	5			30	81	
12.คดีแพ่ง																																												
13.คดีอาชญากรรม																																												
14.คดีแพ่ง	4	2	2	2	4	4	5	3		26	5	2	3	4	4	3	4	2	2	27	3	3	1	-	2	1	3	3			22	3	3	1	-	2	1	3	3			22	88	
15.คดีอาชญากรรม																																												
16.คดีแพ่ง	2	1	1	2	3	3	3	4		19	3	5	3	5	2	4	2	4	2	27	4	2	3	4	2	1	3	3			22	4	2	3	4	2	1	3	3			22	68	
17.คดีอาชญากรรม	3	2	1	1	2	2	2	2		15	4	3	1	3	5	2	4	2	2	24	3	2	4	-	5	3	2	3			22	3	2	4	-	5	3	2	3			22	61	
18.คดีแพ่ง	2	-	3	-	4	2	1	3		15	3	1	2	2	5	3	2	1	19	3	4	2	2	5	3	2	2			23	3	4	2	2	5	3	2	2			23	57		
19.คดีอาชญากรรม	3	1	1	1	4	2	2	2		16	2	1	4	1	3	1	3	2	17	4	2	3	3	3	2	2	4			23	4	2	3	3	3	2	2	4			23	56		
20.คดีแพ่ง																																												
21.คดีอาชญากรรม	1	-	2	1	1	2	3	2		12	1	2	2	3	4	3	5	3	22	2	2	3	1	4	2	2	4			20	2	2	3	1	4	2	2	4			20	55		
22.คดีแพ่ง	3	1	1	2	4	1	2	2		16	2	1	2	-	4	3	3	1	16	3	3	3	3	1	3	2	2			19	3	3	3	3	1	3	2	2			19	51		
23.คดีอาชญากรรม	2	1	2	2	3	2	1	-		13	2	-	-	-	4	1	3	2	12	1	-	1	1	5	2	2	3			15	1	-	1	1	5	2	2	3			15	40		
24.คดีแพ่ง	-	1	1	2	-	3	2	3		12	1	3	-	3	2	2	3	1	16	1	-	2	-	4	2	2	1			13	1	-	2	-	4	2	2	1			13	38		
25.คดีอาชญากรรม	3	3	3	-	2	2	1	-		14	1	-	1	-	3	2	2	-	9	2	2	2	2	-	3	2	4			-	2	2	2	2	-	3	2	4			-	15		
26.คดีแพ่ง																																												
27.คดีอาชญากรรม	1	1	1	1	2	1	2	1		10	-	2	1	1	4	1	3	-	12	3	3	1	2	2	1	1	2			15	3	3	1	2	2	1	1	2			15	37		
28.คดีแพ่ง	2	2	-	-	2	2	1	1		11	1	3	3	-	2	2	1	-	12	3	1	2	-	2	3	1	1			13	1	2	-	2	3	1	1	1			13	36		

ตารางที่ 2 (ต่อ)

หมวดหมู่	เกษตรกรรม								ช่างฝีมือ								บริการ													
	ชาย				หญิง				ชาย				หญิง				ชาย				หญิง									
	15-29	30-44	45-59	60-74	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	15-29	30-44	45-59	60-74	รวม	รวม					
	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม	รวม				
23. แคน	1	1	1	-	-	-	1	1	5	3	1	-	-	2	1	2	1	1	1	10	1	2	1	1	4	1	-	-	10	25
24. เข็ม																														
พ.อ.ค	-	ค	1	-	-	1	2	1	5	-	-	-	1	2	2	3	1	9	-	9	-	-	-	2	3	1	1	-	7	21
25. คราม	1	-	-	-	1	-	1	-	3	1	1	1	-	1	1	2	2	9	-	9	-	-	-	2	3	1	2	1	11	21
26. ธง	-	1	1	-	-	1	3	2	8	-	-	-	-	2	-	3	-	5	-	5	-	2	-	2	-	-	3	1	8	21
27. ผ้า-																														
ท.ค.ค	-	-	1	1	-	1	-	1	4	-	2	2	-	-	-	1	-	5	2	5	2	2	1	1	-	2	-	2	10	19
28. เข็ม																														
ท.ค.ค	1	1	1	-	1	-	1	1	6	-	-	-	1	-	1	-	-	2	-	2	-	1	-	-	-	-	-	1	2	4
29. ผ้าขาว																														
ท.ค.ค	-	-	-	1	-	1	-	1	3	-	-	2	-	-	-	-	-	2	-	2	-	-	-	1	1	1	-	2	5	10
30. ผ้า	-	-	-	1	-	-	1	2	4	-	-	-	1	-	-	-	-	1	-	1	-	-	-	2	-	-	1	1	4	9
31. ผ้า-																														
ท.ค.ค	-	-	1	1	-	-	1	2	5	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	1	1	-	-	1	-	3	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนนักศึกษาที่ได้รับการบวชในครั้งที่ 2

คำบวช	เพศชาย								เพศหญิง								รวม							
	ชาย				หญิง				ชาย				หญิง				รวม	รวม						
	15-29	30-44	45-59	60-74	15-29	30-44	45-59	60-74	15-29	30-44	45-59	60-74	15-29	30-44	45-59	60-74								
1. ชาว	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. เขียว	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. เหลือง	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. แดง	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. ดำ	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. เล็ก-																								
.. มงกุฎ	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. บาน-																								
.. เฒ่า	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. ใบทอง																								
.. อ่อน	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
.. ม่วง	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
..	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	120
2. ยม	5	4	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	119
.. พ้า	5	5	5	4	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	119
.. น้าเงา	5	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	119
.. คัม	4	5	5	5	5	5	5	5	39	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	119
.. เล็ก																								
.. หู	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	5	5	5	5	4	39	5	5	5	5	119
3. ปณ-																								
.. หน้า	4	4	5	4	5	5	5	5	37	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	117
.. กาบ-																								
.. ฟ้า	3	5	4	5	5	5	5	5	37	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	117
.. ทอง	5	5	5	5	5	5	5	4	35	5	3	5	5	5	5	5	5	38	5	5	5	5	5	117
4. ยม	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	3	5	5	4	5	4	5	36	5	5	5	5	5	115
5. ยม	5	5	5	5	5	5	5	5	40	4	5	5	5	4	5	5	4	37	5	5	5	4	5	115
.. โพล	5	5	5	5	5	5	5	4	39	5	4	5	5	4	5	5	5	38	5	5	5	4	5	115
.. น้า-																								
.. ตา	3	5	4	4	5	5	5	4	35	5	5	5	5	5	5	5	5	40	5	5	5	5	40	115
6. ทรา	5	5	5	5	5	5	5	4	39	5	3	5	5	3	5	4	5	35	5	5	5	5	39	113

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลำดับคดี	เกษตรกร								ช่างฝีมือ								ค้าขาย								รวม	รวม			
	ชาย				หญิง				ชาย				หญิง				ชาย				หญิง								
	15-29	30-44	45-59	50-74	15-29	30-44	45-59	50-74	รวม	15-29	30-44	45-59	50-74	รวม	15-29	30-44	45-59	50-74	รวม	15-29	30-44	45-59	50-74	รวม					
7. น้า-																													
ศาลใหม่	5	5	5	5	4	5	5	5	3	5	3	5	5	3	5	5	5	5	4	35	5	5	5	5	5	5	5	38	112
8. ลูก-																													
ท้าว	3	5	5	5	5	5	5	5	3	5	3	5	5	2	5	5	5	5	4	33	5	5	5	5	5	5	5	40	111
9. ทาก	5	5	5	3	5	5	5	5	1	3	5	5	5	5	5	5	5	5	1	36	5	5	3	5	5	5	5	5	110
10. บง	5	5	5	5	5	5	5	5	3	3	5	5	5	3	3	4	5	5	4	33	5	5	4	5	5	5	5	2	107
11. เขียว																													
ทว. เขียว	4	4	4	3	3	3	4	3	2	5	3	5	3	4	-	5	4	4	2	20	5	3	4	2	4	5	5	4	109
12. กานท์	5	5	5	-	5	5	4	4	3	5	3	4	3	4	4	5	5	5	3	33	5	5	5	3	5	5	5	5	104
13. เขียว																													
ใบไม้	5	5	4	4	4	5	5	3	3	5	3	3	2	3	4	4	4	4	4	28	4	5	4	3	2	4	3	3	91
4. ค. ร. ม.	5	4	2	-	5	2	1	1	2	1	2	2	-	4	-	5	3	2	0	20	5	4	4	1	5	5	5	-	70
15. น. ค. ค.	4	4	3	3	3	4	2	3	2	6	5	2	2	-	3	2	3	2	1	19	3	4	3	1	2	2	2	1	62
16. น้า-																													
ทว. ค.	3	4	4	2	1	2	-	1	1	7	5	3	2	1	3	-	3	1	1	18	4	5	3	3	3	4	3	1	61

4.1.2 การวิเคราะห์เพื่อหาความถี่ของการรู้จักคำบอกสิทธิ์ที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นนี้ทำกับข้อมูลที่ได้หลังจากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 อันเป็นข้อมูลเพิ่มเติมจากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 รวมกับข้อมูลที่ได้ในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 เพราะดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 นั้นเป็นไปเพื่อตรวจสอบความบริสุทธิ์ของคลังศัพท์ของผู้บอกภาษาเพราะในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 ผู้บอกภาษาอาจลืมบอกคำบอกสิทธิ์บางคำ การวิเคราะห์ในขั้นนี้ มีวิธีการและขั้นตอนเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งที่ 1 ทุกประการ ตารางที่ 3 จะเป็นตารางที่แสดงความถี่ของการรู้จักคำบอกสิทธิ์ทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับตาราง ก แล้ว ตารางที่ 3 จะมีลักษณะเหมือนตารางที่ 2 เกือบทุกประการ (ดูตารางที่ 3) กล่าวคือมีจำนวนคำบอกสิทธิ์ตามแนวตั้งเท่ากัน คือ 33 คำ เป็นชุดเดียวกันทั้งหมด และมีกลุ่มตัวแปรอันได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ ตามแนวตั้งเช่นเดียวกับตารางที่ 2 ข้อแตกต่างคือความถี่ของการรู้จักคำบอกสิทธิ์จะเพิ่มขึ้น เช่น ในตารางที่ 2 ช่องที่ตรงกับคำบอกสิทธิ์แดงตามแนวตั้ง และเพศชายเกษตรกรรมตามแนวอนมีตัวเลข 17 ปรากฏอยู่ แต่ในตารางที่ 3 ช่องเดียวกันนี้จะมีตัวเลข 20 ปรากฏอยู่ ซึ่งก็หมายความว่า ในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 มีประชากรในกลุ่มเพศชายเกษตรกรรมรู้จักคำบอกสิทธิ์แดงจำนวน 17 คน และในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 ประชากรในกลุ่มเดิมนี้อีก 3 คน รวมเป็น 20 คน เนื่องจากความถี่ของการรู้จักคำบอกสิทธิ์แต่ละคำเป็นไปโดยไม่สม่ำเสมอ คือ บางคำมีคนรู้จักเพิ่มขึ้นมาก บางคำมีคนรู้จักเพิ่มขึ้นน้อย ดังนั้น ลำดับของคำบอกสิทธิ์ซึ่งเรียงตามลำดับความถี่ของการรู้จักคำบอกสิทธิ์จากมากไปหาน้อยในตารางที่ 3 จึงเปลี่ยนแปลงไปจากตารางที่ 2

4.1.3 การวิเคราะห์หาความแม่นยำในการรับรู้อักษร

ในการวิเคราะห์ขั้นนี้ฮันเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลขั้นที่ 3 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบการรับรู้อักษรของผู้บอกภาษา เพื่อที่จะหาว่า ผู้บอกภาษาแต่ละกลุ่มตัวแปร ฮัน ไต้ แก่ อายุ อาชีพ เพศ นั้น มีความแม่นยำในการรับรู้อักษรต่างกันหรือไม่ อย่างไร คำบอกสีใดที่ประชากรส่วนมากรับรู้ได้แม่นยำ และคำบอกสีใดประชากรส่วนมากรับรู้ได้ไม่แม่นยำ โดยดำเนินการเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ก. กำหนดสีมาตรฐาน

เพื่อที่จะทราบว่าผู้บอกภาษารับรู้สีใดแม่นยำหรือไม่จำเป็นจะต้องเทียบการรับรู้ของผู้บอกภาษาว่าตรงหรือผิดไปจากสีมาตรฐาน ดังนั้น ก่อนที่จะบอกได้ว่าผู้บอกภาษามีการรับรู้เป็นอย่างไร ก็จำเป็นต้องกำหนดมาตรฐานเสียก่อน ผู้วิจัยทำการหาสีมาตรฐานของแต่ละคำบอกสีจากการนับความถี่ของจำนวนคนที่ใช้สีนั้น ๆ สีในช่องใดในตารางสี (ดูรายละเอียดเรื่องตารางสีในบทที่ 1- เครื่องมือในการวิจัย) ที่มีคนใช้มากที่สุด ผู้วิจัยจะเลือกเป็นสีมาตรฐาน เช่นในคำบอกสีสีแดง จะมีผู้ใช้ 18 ช่อง ซึ่งก็คือ 18 สีต่าง ๆ กัน แต่ช่องหมายเลข 4x4 เป็นช่องที่มีผู้ใช้มากที่สุด คือ 21 คน ดังนั้นสีที่อยู่ในช่องหมายเลข 4x4 จึงเป็นช่องที่กำหนดให้เป็นสีมาตรฐานของคำบอกสีแดง

ข. การหาความแม่นยำของการรับรู้อักษร

หลังจากได้สีมาตรฐานของแต่ละคำบอกสีจนครบ 33 สีแล้ว

ผู้วิจัยได้หาความแม่นยำของประชากรในแต่ละกลุ่มตัวแปร ฮัน ไต้ แก่ อายุ อาชีพ เพศ โดยนับความถี่ของประชากรที่ใช้ตรงสีมาตรฐาน ถ้ากลุ่มใดมีความถี่ของการใช้ตรงสีมาตรฐานสูงก็ถือว่ากลุ่มนั้นมีความแม่นยำในการรับรู้อักษร ตัวอย่าง เช่น ในการรับรู้อักษรสีแดง กลุ่มอาชีพเกษตรกรรับรู้ได้ตรงสีมาตรฐานคือช่อง 4x4 เป็นจำนวน 7 คน กลุ่มอาชีพช่างฝีมือรับรู้ได้ตรง 8 คน กลุ่มอาชีพค้าขายรับรู้ได้ตรง 6 คน ดังนั้นกลุ่มที่ผิดว่ารับรู้สีแดงได้แม่นยำที่สุดคือ ช่างฝีมือ

นอกจากหาความแม่นยำของประชากรในแต่ละกลุ่มตัวแปรดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการสังเกตสีมาตรฐานตามความถี่ของการรับรู้ที่แม่นยำซึ่งก็คือการใช้ได้ตรงสีมาตรฐานนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อหาว่าสีใดมีคนรับรู้ได้แม่นยำสูง และสีใดมีคนรับรู้ได้แม่นยำต่ำ

ตัวอย่างเช่น สิทธิสองมีความถี่ของการรับรู้แม่นยำที่สุดคือ 54.6% และสิทธิแปดมีความถี่ของการรับรู้แม่นยำที่สุด คือ 9.4%

4.2 ผลการวิเคราะห์

จากผลการวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้หาค่าตอบให้กับข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในขั้นต้น 2 เรื่องคือ เรื่องจำนวนคำบอกสีในคสังคัพท์ของผู้บอกภาษา และความแม่นยำในการรับรู้สีของผู้บอกภาษา นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังพบสิ่งที่น่าสนใจอีกหลายประการซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงภายหลังจากกล่าวถึงเรื่อง 2 เรื่องข้างต้นแล้ว

4.2.1 ผลการวิเคราะห์เรื่องจำนวนคำบอกสีในคสังคัพท์

จะเห็นได้จากตารางที่ 3 (ดูตารางที่ 3 หน้า 50 บทที่ 4) ว่าจำนวนคำบอกสีของประชากรทั้งหมด 33 คำ แต่ในความเป็นจริงไม่มีประชากรคนใดมีจำนวนคำบอกสีในคสังคัพท์ถึง 33 คำ แต่เนื่องจากบางคนมีคำบอกสีที่คนอื่นไม่มี ดังนั้นเมื่อนับจำนวนคำบอกสีที่เป็นของประชากรทั้งตำบล จึงมีจำนวนถึง 33 คำ และเมื่อดูคสังคัพท์ของแต่ละกลุ่มตัวแปร อันได้แก่ อายุ อาชีพ เพศ จะพบว่ามิมีจำนวนไม่เท่ากันและเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันจะปรากฏผลดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนคำบอกสีในคสังคัพท์

จากการนับความถี่ของการรู้จักคำบอกสีในแต่ละช่วงอายุผลปรากฏดังตาราง

ข้างล่างนี้
ตารางที่ 4 แสดงจำนวนคำบอกสีในคสังคัพท์ในแต่ละช่วงอายุ

จำนวนคำบอกสี / ช่วงอายุ	รู้จัก	ไม่รู้จัก
15-29 ปี	852	138
30-44 ปี	852	138
45-59 ปี	875	115
60-74 ปี	815	175

$$\frac{X^2}{n} \text{ จากกรคำนวณ} = 15.246$$

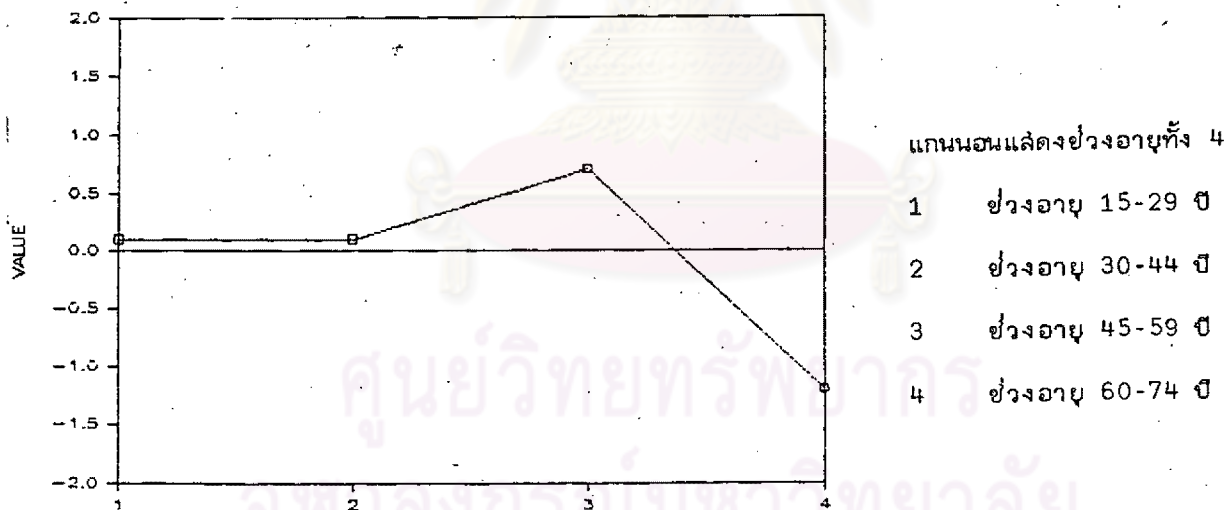
$$\frac{X^2}{n} \text{ จากตาราง} = 7.815$$

$$\alpha = 0.05$$

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการทดสอบโค-แลคัวร์ ก็พบว่าความต่างของจำนวนค่าบอกลี ในแต่ละช่วงอายุนั้นเป็นความต่างที่มีนัยสำคัญ กล่าวคืออายุที่ต่างกัน มีความสัมพันธ์กับจำนวนค่าบอกลี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ที่ตั้งไว้ว่าผู้ที่มีอายุต่างกัน จะมีจำนวนค่าบอกลีในคลังศัพท์ไม่เท่ากัน

ในขั้นตั้งสมมติฐาน ผู้วิจัยคาดว่า ในแต่ละช่วงอายุที่ต่างกัน ได้แก่ช่วง 15-29 ปี 30-44 ปี 45-59 ปี และ 60-74 ปี จะมีความต่างในเรื่องจำนวนค่าบอกลี ผลปรากฏว่า ระหว่างช่วงอายุ แต่ละช่วง มีความต่างดังกล่าวจริง แต่เมื่อพิจารณาดูค่าเบี่ยงเบนออกจากมัธยฐาน พบว่า ช่วงอายุ 60-74 มีจำนวนค่าบอกลีที่เบี่ยงเบนไปจากช่วงอายุอื่น ๆ อย่างมาก กล่าวคือ ในขณะที่ค่าเบี่ยงเบนจากมัธยฐานของความถี่ของจำนวนค่าบอกลีในช่วงอายุ 60-74 ปี เป็นค่าลบนั้น กลุ่มอื่น ๆ มีค่าเป็นบวกทั้งสิ้น ความแตกต่างนี้ จะเห็นได้ชัดยิ่งขึ้นเมื่อแสดงเป็นแผนภูมิดังข้างล่างนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงความแตกต่างของจำนวนค่าบอกลีในแต่ละช่วงอายุ

ในขั้นตั้งสมมติฐานผู้วิจัยคาดว่า ผู้ที่มีอายุต่างกันจะมีจำนวนค่าบอกลีในคลังศัพท์ไม่เท่ากัน นั่นก็คือในแต่ละช่วงอายุที่ต่างกัน ได้แก่ 15-29, 30-44, 45-59, 60-74 ปี จะมีความต่างในเรื่องจำนวนค่าบอกลีในคลังศัพท์ด้วย ผลปรากฏว่า มีความต่างในเรื่องนี้จริง แต่ไม่ใช่ความต่างระหว่างช่วงอายุทั้ง 4 ช่วง กลับเป็นความต่างระหว่างช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปกับช่วงอายุต่ำกว่า 60 ปีลงมา

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนค่าบอกสีในคลังศัพท
จากการนับความถี่ของจำนวนค่าบอกสีในแต่ละอาชีพ ผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงจำนวนค่าบอกสีในคลังศัพทในแต่ละอาชีพ

อาชีพ \ จำนวน ค่าบอกสี	รู้จัก	ไม่รู้จัก
ช่างนา	1139	181
ช่างฝีมือ	1108	212
ค้าขาย	1151	169

$$\begin{aligned}
 X^2 \text{ จากการคำนวณ} &= 6.12 \\
 X^2 \text{ จากตาราง} &= 5.99 \\
 \alpha &= 0.05
 \end{aligned}$$

ในกลุ่มอาชีพนี้เราจะแลเห็นว่าจำนวนค่าบอกสีของแต่ละกลุ่มไม่ต่างกันมากนัก แม้ว่าค่าของความถี่ในกลุ่มช่างฝีมือจะน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ก็เป็นจำนวนไม่มากนัก เมื่อทำการทดสอบไค-สแควร์ พบว่าค่าไค-สแควร์จากการคำนวณสูงกว่าค่าไค-สแควร์ในตารางก็จริง แต่ก็ไม่มากนัก อย่างไรก็ตามก็ถือว่ามีความต่างที่มีนัยสำคัญในเรื่องจำนวนค่าบอกสีในคลังศัพทในกลุ่มอาชีพที่ต่างกัน และเมื่อหาค่าเบี่ยงเบนออกจากมัธยฐานแล้วแสดงเป็นแผนภูมิเส้นก็และเห็นความแตกต่างบ้างเล็กน้อย (โปรดดูแผนภูมิที่ 2)

แผนภูมิที่ 2 แสดงความแตกต่างของจำนวนคำบอกสีในแต่ละอาชีพ

แกนตั้งแสดงค่าเบี่ยงเบน
จากมัธยฐาน
แกนนอนแสดงอาชีพทั้งสาม
5 = ช่างนา
6 = ฝางฝีมือ
7 = ค้าขาย

ค. ความสัมพันธ์ระหว่าง เพศกับจำนวนคำบอกสีในคำสั่งศัพท์
จากการนับความถี่ของประชากรในแต่ละเพศ ผลปรากฏดังที่
ตารางที่ 6 แสดงจำนวนคำบอกสีในคำสั่งศัพท์ในแต่ละเพศ

จำนวน คำบอกสี / เพศ	รู้จัก	ไม่รู้
ชาย	1506	474
หญิง	1668	314

χ^2 จากการคำนวณ = 41.16

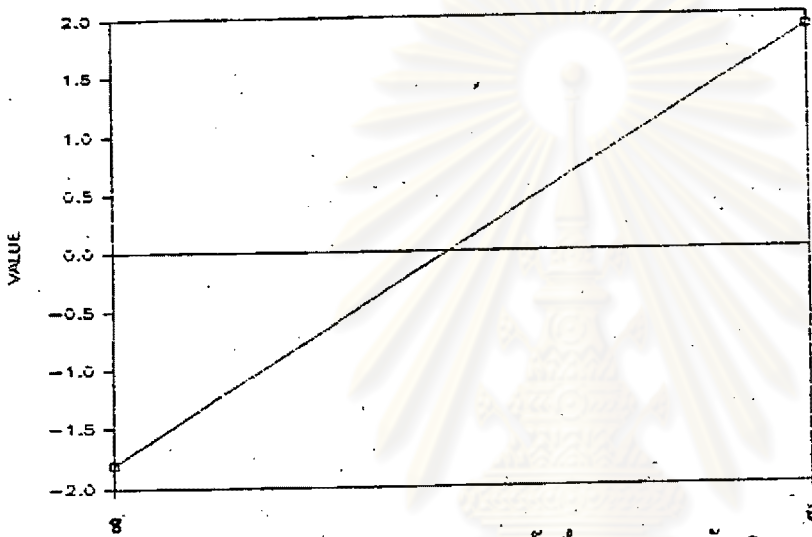
χ^2 จากตาราง = 3.84

α = 0.05

ในเรื่องเพศนั้น เราจะเห็นได้ชัดว่า เพศ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับจำนวนคำบอกสี
ในคำสั่งศัพท์ของผู้บอกภาษา เพศหญิง จะมีคำบอกสีในคำสั่งศัพท์สูงกว่าชายมาก เมื่อทำการทดสอบ

โค-แลคควร์ พบว่า จำนวนค่าบอกสีในคลังศัพท์ในแต่ละเพคั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อ
หาค่า เบี่ยงเบนออกจากมัธยฐานของจำนวนค่าบอกสีทั้ง 2 เพค้มาแสดง เป็นแผนภูมิเส้นจะเห็น
ว่า มีความต่าง (ดูแผนภูมิข้างล่างประกอบ) กล่าวได้ว่า เพค้เป็นตัวแปรที่เป็นไปตามสมมุติฐาน

แผนภูมิที่ 3 แสดงความแตกต่างของจำนวนค่าบอกสีในคลังศัพท์ในแต่ละเพค้

แกนตั้ง แสดง ค่า เบี่ยง เบน
จากมัธยฐาน
แกนนอนแสดง เพค้ทั้งสอง
8 = เพค้ชาย
9 = เพค้หญิง

4.2.2 ผลการวิเคราะห์เรื่องความถูกต้องในการรับรู้

จากข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งที่ 2 ซึ่งมีลักษณะเป็นตารางสี (ดูวิธีการวิเคราะห์หันทเดียวกัน) ตามการชี้สีตามคำบอกของผู้บอกภาษานั้นเม ผู้วิจัยได้มาตำแหน่งของสีแต่ละสีของผู้บอกภาษาแต่ละคน มาทดสอบความถูกต้องในการรับรู้โดยมีเกณฑ์ว่า ถ้าตำแหน่งของสีที่ผู้บอกภาษาชี้ขึ้นตรงกับสีมาตรฐาน (ดูรายละเอียดของสีมาตรฐานในวิธีการวิเคราะห์หันทเดียวกัน หน้า 2) จึงจะถือว่าแม่นยำ ถ้าไม่ตรงก็ถือว่าไม่ถูกต้อง นอกจากความถูกต้องในการชี้สีแต่ละสีของผู้บอกภาษาแต่ละคนแล้วยังหาความถูกต้องของแต่ละกลุ่มตัวแปรด้วย ซึ่งผลปรากฏดังนี้คือ

ก. เพค้มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ที่ถูกต้อง

เมื่อพิจารณาการชี้ที่ถูกต้องในแต่ละเพค้ ปรากฏว่า เมื่อเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการชี้สีที่ถูกต้องในผู้บอกภาษา เพค้หญิงกับเพค้ชายจะได้ผลดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงการรับรู้สีในแต่ละเพศ

เพศ	รับรู้ได้ถูกต้อง	รับรู้ได้ไม่ถูกต้อง
ชาย	349 ครั้ง	1120 ครั้ง
หญิง	287 ครั้ง	1163 ครั้ง

$$X^2 \text{ จากการคำนวณ} = 6.73$$

$$X^2 \text{ จากตาราง} = 4.841$$

$$\alpha = 0.05$$

จะเห็นได้ว่าจำนวนครั้งที่เพศหญิงรับรู้สีได้ถูกต้องนั้นมากกว่าเพศชาย และเมื่อทำการทดสอบไค-สแควร์ ก็แสดงให้เห็นว่า สมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้ที่มีเพศต่างกันจะมีการรับรู้สีได้ถูกต้องต่างกันนั้นเป็นจริง กล่าวคือในที่นี้เพศหญิงจะมีการรับรู้ที่ถูกต้องมากกว่าเพศชาย อีกทั้งในการวิเคราะห์เรื่องจำนวนคำบอกสีในคำสั่งศัพท์ที่ผ่านมาแล้วนั้น เพศหญิงก็มีจำนวนคำบอกสีมากกว่าเพศชายด้วย

ข. อายุมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ที่ถูกต้อง

เมื่อพิจารณาประชากรตามช่วงอายุต่าง ๆ พบว่าประชากรในช่วงอายุต่าง ๆ กัน แสดงการชี้สีได้ถูกต้องแตกต่างกันดังนี้คือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 แสดงการรับรู้ในแต่ละช่วงอายุ

ช่วงอายุ	รับรู้ได้ถูกต้อง	รับรู้ได้ไม่ถูกต้อง
15-29 ปี	160	570
30-44 ปี	221	498
45-59 ปี	140	592
60-74 ปี	115	623

$$X^2 \text{ จากการคำนวณ} = 52.81$$

$$X^2 \text{ จากตาราง} = 7.815$$

$$\alpha = 0.05$$

จากตัวเลขแสดงการรับรู้ได้ถูกต้องในตารางข้างต้นนี้จะเห็นว่าช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป มีความแม่นยำน้อยที่สุด และช่วงอายุ 30-44 ปี มีความแม่นยำมากที่สุด อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการทดสอบไค-สแควร์ ผลการทดสอบก็แสดงให้เห็นว่าค่าของการรับรู้ที่ถูกต้องของแต่ละช่วงอายุนั้น ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ อายุที่ต่างกันมีผลทำให้คนรับรู้ได้ถูกต้องต่างกัน

ในการตั้งสมมติฐานครั้งแรก ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า อายุมีความสัมพันธ์ต่อความแม่นยำในการรับรู้ และผู้ที่ในช่วงอายุ 15-29 ปี น่าจะมีความถูกต้องในการรับรู้มากที่สุด เพราะผู้วิจัยคิดว่าเป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่ คงจะได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่ทำให้รู้จักคำบอกสีมากกว่าช่วงอายุอื่น และรับรู้ได้ถูกต้องกว่าช่วงอายุอื่น ๆ แต่กลับปรากฏว่า ช่วงอายุ 30-44 ปี เป็นช่วงอายุที่มีความถูกต้องในการรับรู้มากที่สุด คำอธิบายในเรื่องนี้ก็คือ ผู้วิจัยเลือกตำบลที่เป็นชุมชนปิด ดังนั้นประชากรจึงได้สัมผัสกับประสบการณ์ใหม่ ๆ น้อยมาก คำบอกสีที่เป็นคำใหม่ในตำบลได้แก่ แล็ด ครีม และน้ำทะเลนั้น ก็ปรากฏว่า กลุ่มอายุ 15-29 ปี กับ 30-44 ปี ก็รับรู้ได้ถูกต้องเท่ากัน คำบอกสีที่กลุ่มอายุ 15-29 ปี รับรู้ได้แม่นยำน้อยกว่ากลุ่มอายุ 30-44 ปี เป็นคำบอกสีใหม่ เช่น แดง เขียว ขาว หรือคำบอกสีที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ เช่น เทา น้ำตาลไหม้ โพลี ดอง อ่อน หนัก เอง

ค. อาชีพ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ที่ถูกต้อง

ในการพิจารณาความถูกต้องในการรับรู้เกี่ยวกับกลุ่มประชากรตามอาชีพนั้น แต่ละกลุ่มชาติถูกต้องตรงสัมาตฐานต่างกันดังนี้

ตารางที่ 9 แสดงการรับรู้ในแต่ละอาชีพ

อาชีพ	รับรู้ได้ถูกต้อง	รับรู้ได้ไม่ถูกต้อง
ชาวนา	252	714
ช่างฝีมือ	216	760
ค้าขาย	168	809

$$X^2 \text{ จากการคำนวณ} = 32.98$$

$$X^2 \text{ จากตาราง} = 5.991$$

$$\alpha = 0.05$$

จากตัวเลขแสดงการรับรู้ที่ถูกต้องในตาราง จะเห็นว่ากลุ่มชาวนาเป็นผู้ที่มีความแม่นยำในการรับรู้เรื่องสีมากที่สุด ต่อมาคือช่างฝีมือและค้าขายตามลำดับ

เมื่อทำการทดสอบไค-สแควร์ พบว่า ความต่างของการรับรู้ที่ถูกต้องนั้น เป็นความต่างที่มีนัยสำคัญ กล่าวคือ อาชีพ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ที่ถูกต้อง นั่นก็คือ ผู้ที่มีอาชีพชาวนา จะมีการรับรู้ที่ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้มีอาชีพช่างฝีมือและค้าขาย ตามลำดับ

4.2.3 ผลการวิเคราะห์เรื่องความถี่ของการรู้จักคำบอกสีกับการรับรู้สี

ในการทดสอบการรับรู้เรื่องสี ผู้วิจัยได้ขานคำบอกสีทีละคำ ให้ผู้บอกภาษาฮีสที่ตรงกับคำบอกสีนั้น ๆ อยู่ในตำแหน่งใดในตารางสี หลังจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาตำแหน่งที่เป็นสีมาตรฐานโดยเลือกตำแหน่งที่เป็นค่านิยม คือตำแหน่งนั้นจะมีคนฮีสมากที่สุด และตำแหน่งที่เป็นสีมาตรฐานก็เป็นตัวแทนของสีนั้น ๆ เพราะเป็นตำแหน่งที่ผู้บอกภาษาล้วนมาก เห็นพ้องต้องกัน ซึ่งสีมาตรฐานของแต่ละคำบอกสีก็จะมีจำนวนร้อยละของผู้ฮีสตรงกันต่างกันออกไป ในสีมาตรฐานบางสี มีคนฮีสตรงกันเกิน 50% แต่บางสีก็ไม่ถึง 20%

สิมาตฐานและร้อยละของคนที่ยึดตรงกัน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้คือ

ตารางที่ 10 แสดงความถี่ของการรับรู้ของภาวะรับรู้สิ่งที่ถูกต้อง

อันดับที่	จำนวนเต็มของ คนทั้งหมด	จำนวนคนที่รับรู้ ได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
1. เหลือง	119	65	54.62
2. ขาว	26	12	46.15
3. ส้ม	111	39	35.14
4. เขียวใบไม้	69	22	31.88
5. ขมิ้น	73	23	31.51
6. เสือดหมู	108	34	31.48
7. น้ำเงิน	96	27	28.16
8. แสด	78	21	26.92
9. ดำ	101	27	26.78
10. ทองอ่อน	102	27	26.47
11. แดง	119	65	25.00
12. ทอง	33	8	24.24
13. ไพล	79	19	24.05
14. ลูกหว้า	56	13	23.21
15. อัญชัน	72	16	22.22
16. ม่วง	118	25	21.19
17. ครีม	73	15	20.55
18. ขานเข็น	98	20	20.41
19. เทา	100	19	19.00
20. เม็ดมะปราง	101	18	17.82

ตารางที่ 10 (ต่อ)

อันดับที่	จำนวนเต็มของ คนทั้งหมด	จำนวนคนที่รับรู้ ได้ถูกต้อง	คิดเป็นร้อยละ
21. เขียว	108	18	16.67
22. กาบบัว	89	14	16.70
23. ขมพู	108	18	16.62
24. ฟ้า	109	17	15.60
25. ปูนแห้ง	103	16	16.53
26. กากี	59	8	13.56
27. อี๊ม่	106	14	13.21
28. น้ำตาล	95	12	12.63
29. เขียวหัวเปิด	73	8	10.96
30. คราม	92	10	10.87
31. น้ำตาลไหม้	79	8	10.13
32. น้ำทะเล	71	7	9.86
33. กาแฟ	95	9	9.47

ในค่าบอกสีที่คนจำนวนมากยังมองมาตรฐานได้ถูกต้องเป็นอันดับ 1-10 นั้น มีปะปนกันไปหลายประเภท มีทั้งค่าบอกสีพื้นฐาน ได้แก่ เหลือง, แดง, ขาว และดำ รวมถึงค่าบอกสีที่อ้างถึงธรรมชาติคือ ส้ม, เขียวใบไม้, ขมิ้น, ฯลฯ ส่วนค่าบอกสีพื้นฐานบางค่ามีคนยึดตรงกันน้อยมาก เช่น เขียว (อันดับที่ 2 ในตาราง ข. อันเป็นตารางแสดงการรู้สีค่าบอกสี) มีคนยึดถูกต้องที่ตำแหน่งสีมาตรฐานเพียง 10.0% เท่านั้น

เป็นที่น่าแปลกว่าคำบอกสิทธิ์คนรู้สึกรู้สึกมาก ๆ เช่น ขาว แดง เขียว ชมพู ดำ ^{xxx}
น้ำเงิน ส้ม ข้ำ เม็ดมะปราง นั้น มีเพียง เหลือง แดง ดำและขาว เท่านั้นที่ประชากร
มีการรับรู้ตรงกันสูง คือยังได้ถูกตรงลึมาตรฐานเป็นจำนวนมาก แต่สีอื่น ๆ คนมีการรับรู้ไม่
ใคร่ตรงกัน กล่าวคือ ยึดตรงกันเป็นจำนวนต่ำ

ส่วนคำบอกสิทธิ์ที่คนรู้สึกน้อยมาก เช่น น้ำทะเล ยังเป็นคำบอกสีอ้างอิงถึงธรรมชาติ
และครีม ซึ่งเป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษนั้น คนจะรู้สึกสีน้ำทะเลน้อยกว่าครีม กล่าวคือ มีคน
รู้สึกครีม 58.3% และมีคนรู้สึกน้ำทะเล 50.8% ในการทดสอบการรับรู้สี คนก็รับรู้สีครีมได้
แม่นยำมากกว่าน้ำทะเล เมื่อดูผลการวิเคราะห์ในข้อนี้เราอาจจะคิดว่า เพราะคำบอกสิทธิ์
เป็นคำที่มีคนรู้สึกมากที่สุดมีการรับรู้ได้แม่นยำดี ส่วนคำบอกสีน้ำทะเลเป็นคำบอกสิทธิ์ที่คนรู้สึกน้อย
คนจึงรับรู้สีได้ไม่ใคร่แม่นยำ แต่เมื่อพิจารณาระหว่างคำยืมจากภาษาต่างประเทศด้วยกัน
ระหว่างครีมกับกาเก็กก็ได้อผลที่คล้ายกัน กล่าวคือ คำบอกสีกาเก็กมีคนรู้สึกสูงกว่าครีม กล่าวคือ
มีคนรู้สึกครีม 58.3% มีคนรู้สึกกาเก็กถึง 91.6% แต่เมื่อทดสอบการรับรู้สีคนก็รับรู้สีครีมได้
แม่นยำกว่ากาเก็ก เพราะฉะนั้นความคิดที่ว่า เพราะมีคนรู้สึกมากที่สุดจึงรับรู้ได้แม่นยำก็มิได้

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้วิจัยตั้งไว้ว่าคำบอกสิทธิ์บางคนมี บางคนไม่มีนั้น ความแม่นยำ
ในการรับรู้จะต่างกัน กล่าวคือ คำบอกสิทธิ์ที่คนรู้สึกมาก ๆ จะเป็นคำที่คนส่วนมากรับรู้สีได้
แม่นยำกว่าคำบอกสิทธิ์ที่คนรู้สึกน้อย ผลการวิเคราะห์ในข้อนี้ คำนับสมมติฐาน เพราะไม่จริง
เสมอไปว่าคำบอกสิทธิ์ที่คนรู้สึกมากกว่านั้นคนจะรับรู้สีได้แม่นยำกว่า

ปรากฏการดังทั้งหมดนี้ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า อาจมีสาเหตุมาจากธรรมชาติของสีมากกว่า
ตัวแปรอื่น กล่าวคือ เหลือง ขาว และดำนั้นเป็นคำบอกสิทธิ์พื้นฐานที่มีความหลากหลายน้อยมาก
โดยเฉพาะสีขาว และดำนั้นโดยธรรมชาติของสีจะสังเกตเห็นได้ง่ายอยู่แล้ว คือดำเป็นสีที่สะท้อน
แดงได้น้อยที่สุด (มืดที่สุด) และสีขาวเป็นสีที่สะท้อนแสงได้มากที่สุด ดังเห็นสิ่งไม่เป็นการยาก
ต่อการจำและนึกถึง 2 สีนี้ อีกประการหนึ่งในการวิจัยของ เบอร์กินและเคย์ (Berlin & Kay,
1969) ก็พบว่าคำบอกสิทธิ์ทั้ง 2 นี้ เป็นคำบอกสิทธิ์พื้นฐาน 2 คำแรกในลำดับของคำบอกสิทธิ์พื้นฐาน
ทั้งหลายใน 98 ภาษาที่ใช้ในการวิจัย ส่วนสีเหลืองนั้นโดยธรรมชาติของมันจะมีความหลากหลาย
มากกว่าสีขาวและสีดำ กล่าวคือบริเวณที่ค่อนข้างใกล้เคียงกับสีเขียวยและสีส้ม (ดูแผนภูมิที่ 7)
แสดงบริเวณของสีต่าง ๆ ในการยืมของผู้บอกภาษา) แต่ปรากฏว่าในหลายภาษาอื่นมีคำบอกสิทธิ์ใช้

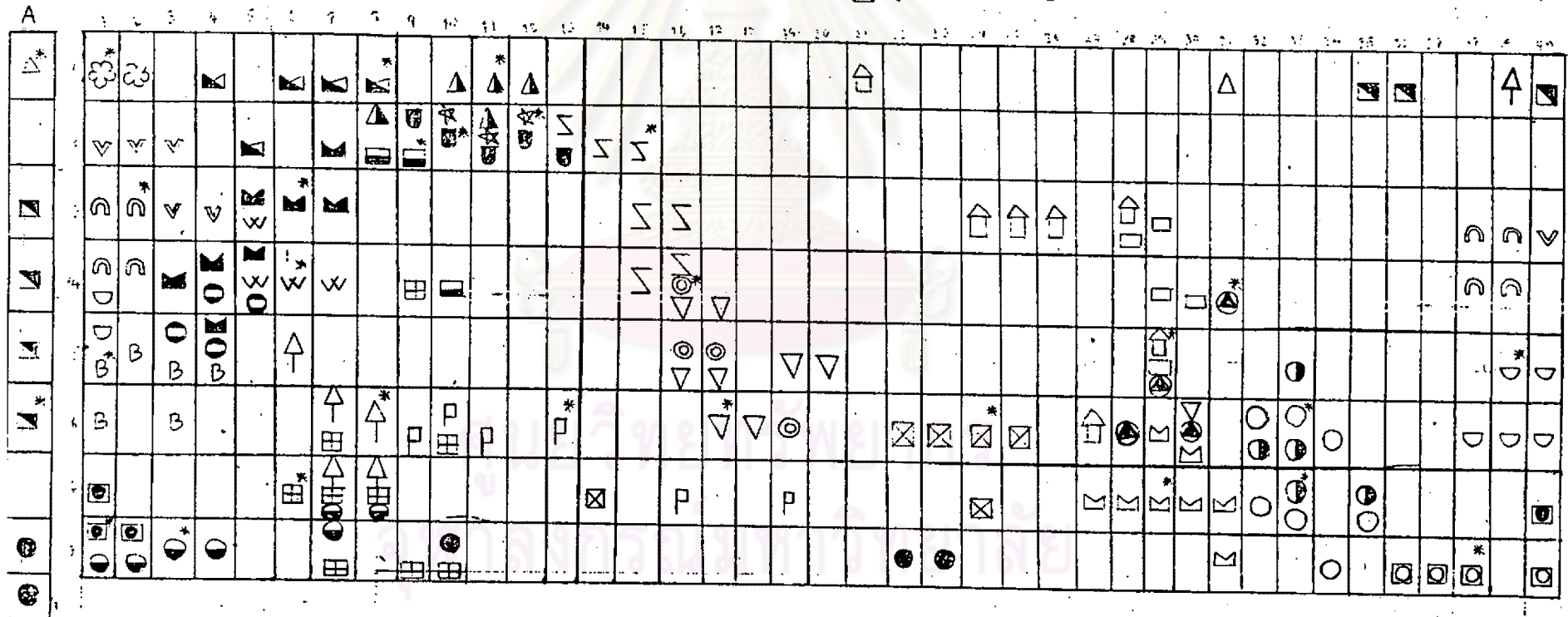
รวมบริเวณได้ถึง 3 คำ คือ เหลือง ยมฉิ่ง และโพล ดังนั้นจึงมีแต่บริเวณกลาง ๆ เท่านั้นที่
ผู้บอกภาษาชี้ว่าเป็นสีเหลือง บริเวณที่ค่อนข้างไปทางเขียวจะเรียกว่าโพล และบริเวณที่ค่อนข้างไป
ทางด้านส้มจะเรียกว่ายมนฉิ่ง (โปรดดูแผนภูมิแสดงบริเวณของแต่ละสี)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 4 แสดงบริเวณของสี่แต่ละสี

△ ขาว	☾ เมฆประปราย	☺ อบอุ่น	☁ ฝนแห้ง	☹ โท	☼ ฟ้า	☒ ครม
▽ เขียว	☽ บานเย็น	☐ ห้า	☂ กางปัว	☶ น้ำตาล	☒ อธิ	☉ แล่ด
▲ เหลือง	☿ ตองอ่อน	☒ น้ำเงิน	☐ ทอง	☉ คราม	☒ เขียวหัวเปิด	☶ น้ำทะเล
B แดง	○ ม่วง	☒ ล้ม	P ยี่มา	☉ น้ำตาลไหม้	☒ กาแฟ	
● ดำ	☒ เทล	☒ เลือดหยุด	★ ยี่มัน	☒ ลูกหว้า	☉ เขียวใบไม้	

หมายเหตุ *แสดงว่าช่องนั้นเป็นสีมาตรฐาน

เราจะแลเห็นว่าการรับรู้ที่แม่นยำนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความยากง่ายในการ निकออกเลย เพราะสีที่อยู่ในอันดับต้น ๆ ในตารางแสดงการรู้จักนั้นผู้บอกภาษามีได้รับรู้ได้แม่นยำในอัตราที่สูงกว่าคำที่นิกยาก ๆ และรู้จักน้อยเลย เว้นแต่สีขาว ดำ และเหลือง เท่านั้นที่ผู้บอกภาษาจำนวนมากมารับรู้ตรงกัน เพราะธรรมชาติของสีเอื้อต่อการรับรู้

การรับรู้สีเขียว เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่สนับสนุนความคิดนี้ กล่าวคือ คำบอกสีเขียวนี้มีคนรู้จักมากถึง 120 คน และ निकออกได้ง่ายเป็นอันดับที่ 2 (ในขณะที่เหลือง निकออกได้ง่ายเป็นอันดับที่ 3) แต่มีคนรับรู้ตรงกันเพียงร้อยละ 16.6 จัดเป็นอันดับที่ 12 ทั้งนี้เพราะสีเขียวมีความหลากหลายมากแม้จะมีคำบอกสีถึง 3 คำ ในบริเวณสีนั้น คือ เขียว เขียวหัวเปิด เขียวใบไม้ แต่การรับรู้ก็ยังกระจายเป็นบริเวณกว้าง อีกทั้งในตำบลสีมีผู้บอกภาษาจำนวนมาก (เกิน 30%) ที่ใช้คำบอกสีเขียวครอบคลุมถึงบริเวณที่เป็นน้ำเงินอีกด้วย คือเมื่อขานคำบอกสีเขียวให้ผู้บอกภาษาชี้ ผู้บอกภาษาจะชี้บริเวณที่เป็นน้ำเงินด้วยก็เท่ากับเขียวเป็นสีที่มีความหลากหลายสำหรับคนตำบลนาอิน ด้วยเหตุนี้คนจึงรับรู้สีเขียวไม่มีใครตรงกัน ทั้ง ๆ ที่เป็นคำบอกสีที่ निकออกได้ง่าย และมีความถี่ของการรู้จักสูง

เมื่อพิจารณาถึงความถี่ของการชี้ที่ตรงกันสูง ตั้งแต่อันดับ 1-10 ได้แก่ เหลืองแดง ส้ม เขียวใบไม้ ขมิ้น เลือดหมู น้ำเงิน แสด ดำ ทองอ่อน แล้วจะพบว่าทุกสี ยกเว้นแดง เป็นสีที่มีความหลากหลายมากโดยธรรมชาติของสีนั้น ๆ เอง สำหรับสีแดงเป็นสีที่โดยธรรมชาติความหลากหลายมากก็จริง แต่ในบริเวณที่เป็นสีแดงจะมีคำบอกสีใช้ถึง 6 คำ ได้แก่ แดง แดงเลือดนก แดงเลือดหมู บานเย็น กลีบบัว และชมพู (ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กัน) ดังนั้น การรับรู้สีเหล่านี้ จึงไม่กระจายเป็นบริเวณกว้างเพราะธรรมชาติของสีช่วยทำให้รับรู้ได้ตรงกัน

4.2.4 ผลการวิเคราะห์อื่น ๆ

ในการวิเคราะห์และตีความข้อมูล มีผลการวิเคราะห์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักคำบอกสีและการรับรู้สี นอกเหนือไปจากผลการวิเคราะห์ที่ตอบข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ดังนี้

ก. ความถี่ในการรู้จำคำบอกสี

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้คัดข้อมูลลงตารางที่ 2 (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ 3 วิธีการวิเคราะห์) ซึ่งคำบอกสีในตารางนี้จะไม่ใช่คำบอกสีทั้งหมดที่มีในคลังศัพท์ แต่จะเป็นคำบอกสีที่ผู้บอกมาขาบอกในครั้งแรก จากการพิจารณาความถี่ของการรู้จำสี ปรากฏว่า คำบอกสีแต่ละคำ มีความถี่ของการรู้จำแตกต่างกัน คำบอกสีบางคำมีผู้รู้จำเกิน 90% ของประชากรทั้งหมด บางคำก็มีผู้รู้จำไม่ถึง 10% ของจำนวนประชากร

คำบอกสีกับความต่างของความถี่ในการรู้จำคำบอกสีมีรายละเอียดตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงความถี่ของการรู้จำคำบอกสี เรียงตามลำดับ

ร้อยละของการรู้จำ	คำบอกสี
เกิน 90%	ขาว เขียว เหลือง แดง
เกิน 70%	ดำ ชมพู ฟ้ำ น้ำเงิน ส้ม
เกิน 50%	เม็ดมะพร้าว บานเย็น ปูนแห้ง ตองอ่อน เลือดหมู ม่วง
ต่ำกว่า 50%แต่เกิน 10%	เม็ดมะพร้าว บานเย็น ปูนแห้ง ตองอ่อน เลือดหมู ม่วง เทา กาบบัว ยี่มำ ทอง โพล น้ำตาล กากี้ แล็ด เขียวหัวเบ็ด
ต่ำกว่า 10%	น้ำตาลไหม้ ยี่มัน ลูกหว่า

จะเห็นได้ว่าเมื่อมีเวลาในการนึกคำจำกัด (ในการสัมภาษณ์ครั้งที่ 1 ให้เวลาตอบไม่เกิน 1 ช.ม.) แล้ว คำบอกสีที่มีความถี่ในการรู้จำสูงหรือเป็นที่รู้จำมากในกลุ่มประชากรนั้น

จะเป็นคำบอกสิทธิ์พื้นฐานทั้งสิ้น คือ ชาว เขียว เหลือง แดง

ส่วนคำบอกสิทธิ์ที่เป็นที่รู้จักรองลงมา คือ 2 และ 3 นั้น เป็นคำบอกสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับ
วัฒนธรรมชาติที่ผู้บอกภาษาพบเห็นอยู่เป็นประจำหรือมิฉะนั้นก็ใช้เรียกสิ่งของนั้นอยู่เป็นประจำ
ได้แก่ เม็ดมะพร้าว บานเย็น ปูนแห้ง เลือดหมู ส่วนคำบอกสิทธิ์ที่มีคนรู้จักค่อนข้างน้อย
คือในข้อ 4 นั้น เป็นคำบอกสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมชาติซึ่งผู้บอกภาษาในตำบลนี้ ไม่ได้พบ
เห็นบ่อยนัก และคำยืมจากภาษาต่างประเทศ

สำหรับคำที่มีผู้รู้จักต่ำสุด คือ ในข้อ 5 นั้น เป็นคำบอกสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมชาติ
ที่ผู้บอกภาษามีโอกาสพบน้อยมาก เช่น น้ำตาลไหม้ เป็นสีของน้ำตาลที่ไหม้ ยมั้น เป็นสีของ
พืชที่ใช้ย้อมผ้าและทาตัวเด็กในสมัยโบราณ บัจจุบันเลิกใช้แล้ว ลูกหว้า เป็นสีผลไม้ป่าชนิดหนึ่ง
ที่มีในฤดูร้อน

เราจะเห็นได้ว่า คำบอกสิทธิ์ที่คนเราใช้อยู่เสมอ นั้นจะเป็นคำบอกสิทธิ์ที่ผู้บอกสื่อผู้บอก
สิทธิ์ได้ง่ายในเวลาอันสั้น แต่คำบอกสิทธิ์ที่ไม่ค่อยได้ใช้หรือพบเห็นจะเป็นคำบอกสิทธิ์ที่ระลึกได้ยาก

ข. ความสามารถในการนึกสีในแต่ละกลุ่มตัวแปร

เมื่อผู้วิจัยเปรียบเทียบจำนวนคำบอกสิทธิ์ที่ได้รับจากการบอกในครั้งที่ 1 โดย
ดูทีละกลุ่มตัวแปร พบว่าจำนวนคำบอกสิทธิ์รวม (ได้แก่จำนวนคำบอกสิทธิ์ที่ทุกคนให้มา โดยไม่หักคำซ้ำ
ออก) จะแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม เมื่อนำหาค่าเฉลี่ยต่อคนแล้ว จำนวนคำบอกสิทธิ์ที่แต่ละคน
บอกว่ารู้อีกก็ไม่ต่างกันมากนัก

1. เมื่อเปรียบเทียบช่วงอายุต่าง ๆ ผลปรากฏว่า

ช่วงอายุ 15-19 ปี นึกคำบอกสิทธิ์ได้โดยเฉลี่ยคนละ 16.6 คำ

ช่วงอายุ 30-44 ปี นึกคำบอกสิทธิ์ได้โดยเฉลี่ยคนละ 14.6 คำ

ช่วงอายุ 45-59 ปี นึกคำบอกสิทธิ์ได้โดยเฉลี่ยคนละ 16.1 คำ

ช่วงอายุ 60-74 ปี นึกคำบอกสิทธิ์ได้โดยเฉลี่ยคนละ 14.4 คำ

ในข้อนี้เราจะพบว่าช่วงอายุน้อยที่สุด คือ 15.29 ปี นึกคำบอกสิทธิ์มีปริมาณ
มากที่สุด และในช่วงอายุมากที่สุด คือ 60-74 ปี มีปริมาณน้อยที่สุด อย่างไรก็ตามก็ดูในตัวแปรเรื่อง
อายุซึ่งเป็นตัวเนื่องนี้เราไม่สามารถกล่าวได้ว่ายิ่งอายุมาก ความสามารถในการนึกสียิ่งน้อยลง
เพราะช่วงอายุ 45-59 ปี กลับนึกคำบอกสิทธิ์ได้มากกว่าช่วงอายุ 30-44 ปี

2. เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ผลปรากฏว่า

กลุ่มชาวนานิกคำบอกลีโตโดยเฉลี่ยคนละ 13.2 คำ

กลุ่มช่างฝีมือนิกคำบอกลีโตโดยเฉลี่ยคนละ 16.0 คำ

กลุ่มค้าขายนิกคำบอกลีโตโดยเฉลี่ยคนละ 15.5 คำ

จะแลเห็นว่ากลุ่มอาชีพค้าขายกับช่างฝีมือ มีจำนวนคำบอกลีใกล้เคียงกันมากในขณะที่ชาวนามีน้อยกว่าอย่างเห็นได้ชัด ปรากฏการณ์นี้กล่าวได้ว่า ความต่างในเรื่องอาชีพ มีผลต่อความคล่องแคล่วในการบอกลี กล่าวคือ อาชีพที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้คำบอกลีก็จะมีผลคล่องแคล่วในการบอกลีมากกว่าอาชีพที่ไม่ได้ใช้ ดังเช่นช่างฝีมือกับพ่อค้าแม่ค้าใช้คำบอกลีน้อยกว่าชาวนา จึงมีความสามารถนิกลีโตดีกว่า และบอกลีได้จำนวนมากกว่าในเวลาอันสั้น

3. เมื่อเปรียบเทียบตัวแปรที่เป็นความต่างทางเพศ ผลปรากฏว่า

เพศหญิง นิกคิดคำบอกลีโตโดยเฉลี่ยคนละ 16.9 คำ

เพศชาย นิกคำบอกลีโตโดยเฉลี่ยคนละ 13.2 คำ

เมื่อตัวแปรเป็นความต่างทางเพศ ผู้วิจัยพบว่ามีความต่างในความสามารถในการนิกคำบอกลีมากอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือเพศหญิงจะมีความสามารถมากกว่าเพศชาย

จากผลที่ได้อีกกล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น (2.1, 2.2, 2.3) ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการนิกคำบอกลีทำให้บอกคำบอกลีได้จำนวนมากในเวลาจำกัดก็คือ เพศ และอาชีพ แต่ช่วงอายุนั้นเป็นตัวแปรที่ยังไม่อาจสรุปได้ในครั้งนี้ว่ามีอิทธิพลต่อความสามารถในการนิกคำบอกลีหรือไม่ เพราะผลที่ออกมาคลุมเครืออยู่มาก

ค. คำบอกลีบางคำนิกออกได้ง่าย บางคำนิกออกได้ยาก

ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามเกี่ยวกับการรู้จักคำบอกลี 2 ครั้งด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้บอกภาษาได้มีโอกาสบอกคำบอกลีทุกคำที่มีอยู่ในคลังศัพท์ของแต่ละคน และในการบันทึก ผู้วิจัยได้แยกออกเป็นครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ในการสัมภาษณ์ ครั้งที่ 1 แสดงผลไว้ในตารางที่ 2 และครั้งที่ 2 แสดงผลไว้ในตารางที่ 3

ในการสอบถามครั้งแรกนั้น ผู้วิจัยได้ให้ผู้บอกภาษาบอกลีเอง ทำที่นิกออกภายในเวลา 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นอีก 2 อาทิตย์ ได้กลับไปถามผู้บอกภาษาคนเดิมโดยวิธี ถาม-ตอบ ซึ่งต่างจากการสอบครั้งแรก (ดูรายละเอียดในบทที่ 3 หัวข้อ วิธีการเก็บข้อมูล) เพราะผู้วิจัยต้องการทราบว่าคนที่ผู้บอกภาษามีได้บอกคำบอกลีบางคำในการสัมภาษณ์ครั้งแรกนั้นเป็นเพราะนิกไม่ออกหรือไม่รู้จักจริง ๆ

ผลปรากฏว่ามีทั้งสองอย่าง เพราะในบางคำมีผู้บอกภาษาเพิ่มขึ้นจนครบ 120 คน แต่บางคำก็ยังเป็นที่รู้จักน้อยเช่นเดิม ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ตารางที่ 2 นั้น แสดงคำบอกสีในคลังศัพท์ที่ผู้บอกภาษานึกออกได้ง่ายและรวดเร็ว ส่วนในตารางที่ 3 นั้น เป็นคำบอกสีทั้งหมดในคลังศัพท์ ซึ่งประกอบไปด้วยทั้งคำบอกสีที่มีในตารางที่ 2 และคำบอกสีซึ่งนึกออกได้ในภายหลังในการบอกครั้งที่ 2 ด้วย

จากการเปรียบเทียบตารางที่ 2 และตารางที่ 3 สามารถสรุปประเภทของคำบอกสีตามความยากง่ายในการนึกออกได้ (ผู้วิจัยจัดให้คำบอกสีซึ่งมีคนนึกออกในครั้งแรกได้น้อยเป็นประเภทนึกออกยาก และให้คำบอกสีซึ่งมีคนนึกออกในครั้งแรกได้มากเป็นประเภทนึกออกง่าย) ดังต่อไปนี้คือ

1. คำบอกสีที่นึกออกยาก ทั้ง ๆ ที่มีในคลังศัพท์ของผู้บอกภาษา คำบอกสีในกลุ่มนี้ในการบอกครั้งแรกจะมีผู้บอกว่ารู้จักน้อย แต่พอให้บอกครั้งที่ 2 จะมีจำนวนผู้บอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้นอีกมาก เช่น

ขมิ้น	มีจำนวนคนบอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น	107 คน
ลูกหว้า	มีจำนวนคนบอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น	103 คน
น้ำตาลไหม้	มีจำนวนคนบอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น	102 คน
คราม	มีจำนวนคนบอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น	92 คน

2. คำบอกสีที่นึกออกได้ง่าย กล่าวคือ นึกออกได้รวดเร็ว มีผู้บอกว่ารู้จักตั้งแต่ในการบอกครั้งที่ 1 เป็นจำนวนมาก และเมื่อให้บอกครั้งที่ 2 คนที่ไม่ได้บอกในครั้งแรกก็บอกว่ารู้จัก ครบทั้ง 120 คน ได้แก่ ขาว เขียว เหลือง แดง ดำ เม็ดมะปราง บานเย็น ตองอ่อน ม่วง เทา เกือบครบ 120 คือ 119 คน ได้แก่ ชมพู พ้า น้ำเงิน ลัม เลือดหมู

3. คำบอกสีที่ไม่มีในคลังศัพท์ คำบอกสีบางคำที่ผู้บอกภาษาบางคนไม่ได้บอกนั้น เป็นเพราะผู้บอกภาษา ไร้มิตำนั้น ๆ ในคลังศัพท์นั่นเอง เมื่อผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษานึกเป็นเวลานาน ๆ ก็ยังไม่สามารถบอกได้ และเมื่อสอบถามโดยทวนคำบอกสีนั้น ๆ ให้ฟังก็ได้รับ

คำตอบว่า ไม่รู้จัก ตัวอย่างของคำบอกสีที่ผู้บอกภาษาในตำบลนี้จำนวนมากไม่มีในคลังศัพท์ เช่น คริม แล็ด และน้ำทะเล

ในการบอกครั้งแรก (ตารางที่ 2) มีผู้บอกว่ารู้จักดังนี้

แล็ด	มีผู้รู้จัก	25 คน
น้ำทะเล	มีผู้รู้จัก	19 คน
คริม	มีผู้รู้จัก	38 คน

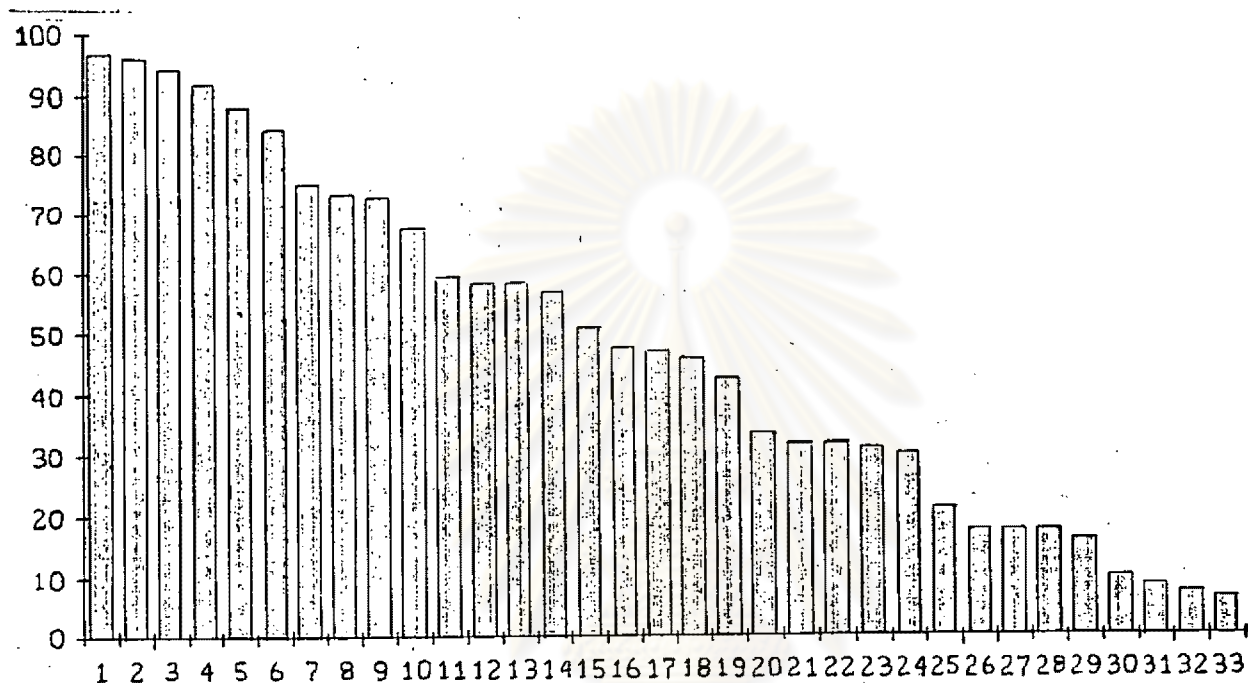
ในการบอกครั้งที่ 2 (ตาราง ที่3) มีผู้บอกว่ารู้จักดังนี้

แล็ด	มีผู้บอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น 37 คน รวมทั้งสิ้น	62 คน
น้ำทะเล	มีผู้บอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น 42 คน รวมทั้งสิ้น	61 คน
คริม	มีผู้บอกว่ารู้จักเพิ่มขึ้น 32 คน รวมทั้งสิ้น	70 คน

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนเต็มของผู้บอกภาษา 120 คน มีผู้รู้จักคำบอกสีแล็ด เป็นจำนวนร้อยละ 51.6 มีผู้รู้จักคำบอกสีน้ำทะเลร้อยละ 50.6 และมีผู้รู้จักคำบอกสีคริมร้อยละ 58.3 ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่น้อยมากกับจำนวนผู้บอกภาษาที่รู้จักคำบอกสีอื่น ๆ แม้แต่เขยวไปไม้ ซึ่งมีจำนวนคนรู้จักมากเป็นลำดับถัดจากสีคริมขึ้นไป ก็มีคนรู้จักถึง 91 คน คิดเป็นร้อยละ 75 เมื่อจัดแสดงความถี่ของจำนวนที่มีคำบอกสีในแต่ละคลังศัพท์ เป็นแผนภูมิแล้ว จะแลเห็นความแตกต่างได้ชัด ดูแผนภูมิข้างหน้าถัดไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 5 แสดงร้อยละของจำนวนคำบอกสีที่ได้รับการบอกในครั้งที่ 1

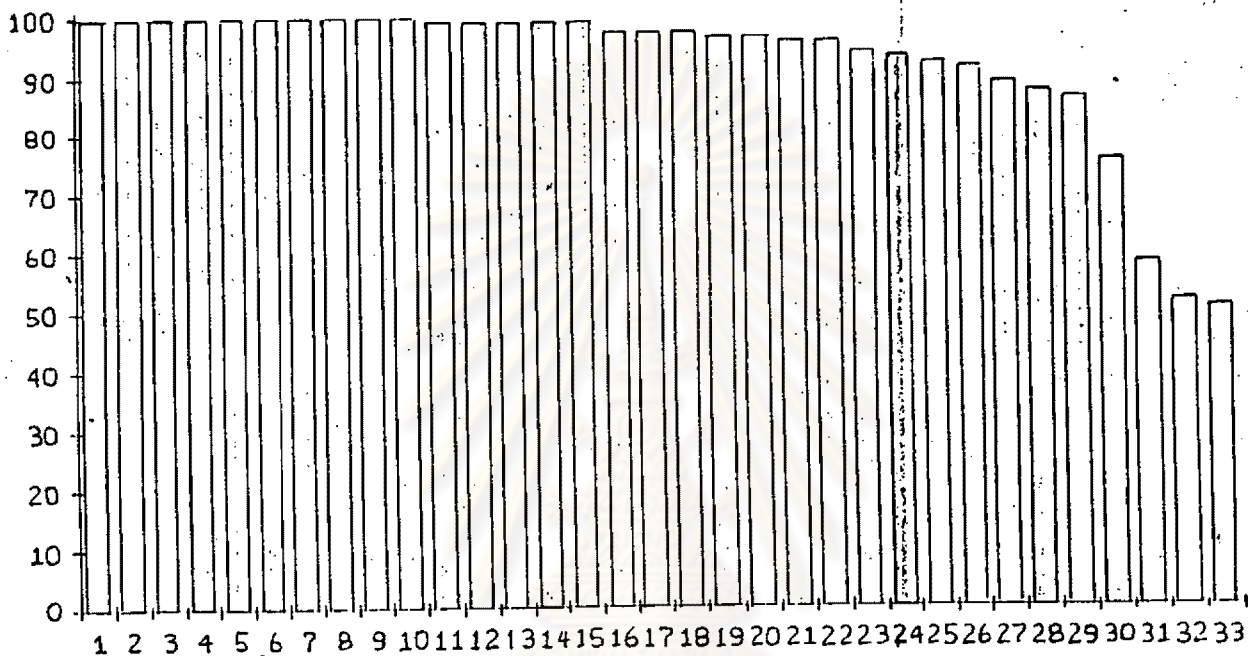

แนวตั้ง แสดงความถี่ของการบอกว่ารู้สึกเป็นร้อยละของจำนวนประชากรทั้งหมด 120 คน

แนวนอนแสดงคำบอกสีโดยหนึ่งหมายเลขแสดงหนึ่งคำบอกสีดังนี้

หมายเลข	1	ขาว	หมายเลข	12	ปูนแห้ง	หมายเลข	23	น้ำตาล
"	2	เขียว	"	13	ตองอ่อน	"	24	กากี
"	3	เหลือง	"	14	เลือดหมู	"	25	แลด
"	4	แดง	"	15	ม่วง	"	26	เขียวหัวเปิด
"	5	ดำ	"	16	เทา	"	27	คราม
"	6	ขมพู	"	17	กาแฟ	"	28	อิฐ
"	7	ฟ้า	"	18	กาบัว	"	29	น้ำทะเล
"	8	น้ำเงิน	"	19	ซีม้า	"	30	เขียวใบไม้
"	9	ส้ม	"	20	ทอง	"	31	น้ำตาลไหม้
"	10	เมืงมะปราง	"	21	โพล	"	32	ขมิ้น
"	11	บานเย็น	"	22	คราม	"	33	ลูกหว้า

แผนภูมิที่ 6 แสดงจำนวนคำบอกสีที่ได้รับการบอกในครั้งที่ 2

แนวตั้งแสดงความต้องการการบอกว่ารู้สึกเป็นร้อยละของจำนวนประชากรทั้งหมด 120 คน

แนวนอนแสดงคำบอกสีโดยหนึ่งหมายเลขแสดงหนึ่งคำบอกสีดังนี้

หมายเลข	1	ขาว	หมายเลข	12	ฟ้า	หมายเลข	23	คราม
"	2	เขียว	"	13	น้ำเงิน	"	24	น้ำตาลไหม้
"	3	เหลือง	"	14	ส้ม	"	25	ลูกหว้า
"	4	แดง	"	15	เลือดหมู	"	26	กากี
"	5	ดำ	"	16	ปูนแห้ง	"	27	อิฐ
"	6	เมืงมะปราง	"	17	กาบบัว	"	28	เขียวหัวเปิด
"	7	บานเย็น	"	18	ทอง	"	29	กาแฟ
"	8	ตองอ่อน	"	19	ซีม้า	"	30	เขียวใบไม้
"	9	ม่วง	"	20	ขมิ้น	"	31	ครีม
"	10	เทา	"	21	โพล	"	32	สแลด
"	11	ชมพู	"	22	น้ำตาล	"	33	น้ำตาล

เราจะแลเห็นว่า คำที่ไม่มีในคลังศัพท์ของผู้ออกภาษาเกือบครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด ก็ได้แก่คำที่มีได้ใช้ในชีวิตประจำวันนั่นเอง เช่น คำบอกสีแล้ว เป็นคำซึ่งประชาชนในตำบลนี้มีได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนคำบอกสีน้ำทะเล เป็นคำเกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่อยู่ห่างไกล มีคนจำนวนน้อยที่มีโอกาสเดินทางไปเห็นทะเล และการจะได้เห็นจากสื่อสารต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือก็ไม่มี ส่วนคำบอกสีครีมเป็นคำยืมมาจากภาษาต่างประเทศที่ยังใช้กันไม่แพร่หลาย ต่างจากคำบอกสีกาที่ใช้อย่างแพร่หลายกว่า เนื่องจากเป็นสี เครื่องแบบข้าราชการ และนักเรียนชาย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย